

SAKRAMENT POKUTY I POJEDNANIA

Sakrament Pokuty i Pojednania wraz z sakramentem Namaszczenia Chorych należą one do grupy sakramentów uzdrowienia. Sam Sakrament Pokuty i Pojednania często nazywany jest sakramentem nawrócenia, przebaczenia. W dzisiejszych czasach smutnym zjawiskiem staje się oddzielanie często wiary od sakramentów, stąd tak wiele ludzi rezygnuje ze spowiedzi, ze spotkania z żywym miłującym Bogiem, który pragnie przebaczyć każdy nasz grzech.

Już na początku należy zaznaczyć tak często zapominaną prawdę, że Bóg poprzez spowiedź chce spotkać się z nami w tych miejscach, które są naznaczone grzechem. Te miejsca zranione przez grzech nie ranią zatem tylko nas, ale przede wszystkim Boga, który będąc Miłością, poprzez swoją obecność pragnie sprawić by zostały one uzdrowione i przemienione.

Jezus powiedział do Apostołów po swoim zmartwychwstaniu: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuscicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20,22-23). I tak ustanowił ten sakrament miłosierdzia, by ochrzczony człowiek mógł podnieść się na nowo po upadku w grzech. Spowiedź więc jest ustanowiona przez samego Chrystusa, a kapłani są szafarzami łaski przebaczenia. Wielkimi spowiednikami byli np. św. Jan Maria Vianney czy św. O. Pio, którzy rokrocznie spowiadali po kilkadziesiąt tysięcy osób. Ich posługa konfesjonału przynosiła wiele owoców w postaci nawróceń.

Bez względu na stan duszy kapłana, spowiedź jest ważna. Kapłan bowiem udziela rozgrzeszenia poprzez łaskę sakramentu kapłaństwa. O świętych spowiedników, kierowników duchowych trzeba nam się modlić. Dziś jest na nich wielkie zapotrzebowanie.

Mówiąc o spowiedzi trzeba sobie zadać pytanie czym właściwie jest grzech? Jest to okazywanie nieposłuszeństwa Bogu, odmówienie Bogu miłości, złamanie przykazań, którego od Boga otrzymaliśmy, by były dla nas tak jak znaki drogowe, które mają nas strzec przed życiowymi wypadkami. Same grzechy dzielimy na ciężkie i lekkie. By zaistniał grzech ciężki muszą jednocześnie wystąpić trzy warunki: świadomość, dobrowolność i przekroczenie przykazania w rzeczy ważnej. Dusza w grzechu śmiertelnym jest duchowo martwa, zamknięta na łaskę Bożą, która jest warunkiem rozwoju życia wewnętrznego. Po popełnieniu tych grzechów spowiedź jest konieczna.

Grzechy lekkie zwane powszednimi mogą natomiast osłabiać wolę człowieka. Są one gładzone przez Komunię Świętą. Nie można ich jednak lekceważyć ich nagromadzenie może doprowadzić do grzechu ciężkiego.

Kolejną ważną kwestią w bezpośrednim przygotowaniu się do Sakramentu Pokuty i Pojednania jest Pięć Warunków Dobrej Spowiedzi. Spełnienie tych warunków jest konieczne do ważności spowiedzi. Pochylmy się nad ich znaczeniem:

Ważnym dla nas jest właściwe formowanie sumienia, umożliwia nam to rachunek sumienia, w którym trzeba zwrócić uwagę na Przykazania Boże,

Przykazania kościelne, grzechy główne i obowiązki związane z rodziną, pracą.

Kiedy znam swoje grzechy, rodzi się we mnie pragnienie żalu za odwrócenie się od Boga i szukanie podszeptów szatana. Wyróżniamy dwa rodzaje żalu: żal doskonały (z miłości do Boga) i żal niedoskonały (np. ze strachu przed piekłem, czyścem, ze wstydu...). Do ważności spowiedzi wystarczy akt żalu niedoskonały.

Trzecim warunkiem jest mocne postanowienie poprawy. To wewnętrzne pragnienie zupełnego odrzucenia grzechu i wszelkich okoliczności do niego prowadzących. Wielu dziś zapomina, że by uzyskać rozgrzeszenie trzeba porzucić grzech. Należy definitywnie zerwać z grzechem i usunąć w miarę możliwości wszelkie okoliczności, które mogą do grzechu zaprowadzić.

W spowiedzi św. jesteśmy zobowiązani, by wyznać wszystkie grzechy śmiertelne. Zatajenie choćby jednego grzechu ciężkiego czyni spowiedź nie tylko nieważną, ale świętokradzką! Samą spowiedź należy zacząć od wyznania tych grzechów. Pamiętajmy też, by poinformować spowiednika, jak dawno miała miejsce ostatnia spowiedź i czy była wykonana pokuta. Warto też określić swój status: jestem małżonkiem, kawalerem, studentem. To wszystko pozwala spowiednikowi bardziej zrozumieć sytuację osoby, a przez to bardziej pomóc.

Dla naprawienia swoich win wykonuje się pokutę, która „o ile to możliwe, powinna odpowiadać ciężarowi i naturze popełnionych grzechów. Może nią być modlitwa, jakaś ofiara, dzieło miłosierdzia, służba bliźniemu, dobrowolne wyrzeczenie.

Sama spowiedź niesie dla naszej duszy następujące skutki duchowe:

pojednanie z Bogiem, przez które penitent odzyskuje łaskę uświęcającą;

pojednanie z Kościołem;

darowanie kary wiecznej spowodowanej przez grzechy śmiertelne [piekło];

darowanie, przynajmniej częściowe, kar doczesnych, będących skutkiem grzechu

pokój i pogoda sumienia oraz pociecha duchowa;

wzrost sił duchowych do walki, jaką musi prowadzić chrześcijanin.

Na podstawie:

Katechizm Kościoła Katolickiego

<http://pietrasdawid.pl/katecheza-dla-doroslych/katecheza-nr-7> (dostęp 03.09.2021 r.)